

Wędrowka Wielkiego Postu od pustyni aż po świat nowego życia

Opuścić Egipt

Niedziela 22 lutego

Pierwszy tydzień Wielkiego Postu

Ewangelia Niedzieli:

Mt 4,1-11

Jezus przez czterdzieści dni pości i jest kuszony

Opuścić Egipt, czyli krainę będącą synonimem zniewolenia i zagłady. Wyjść z Egiptu, który zabijał Izraelskie dzieci, twarze okrywał hańbą i upokorzeniem. Z kraju, gdzie pod panowaniem Faraona symbolizującego „władcę ciemności” naród doświadczał bezwzględnej, okrutnej i wyniszczającej niewoli. Od wieków wielki post otwiera wezwanie do walki z pokusami i grzechem. To wielkie zaproszenie do wejścia w zmaganie z pradawnym przeciwnikiem. To także dobra nowina i umocnienie dla nas gdyż nieprzyjaciół został już pokonany a w walce nas poprzedza i nam towarzyszy Jezus Chrystus żywe Słowo Boga.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- Rz 6,1-14 – Chrzest to śmierć grzechowi
- Ef 4,23-32 – odrzuć kłamstwo zmień swe myślenie
- Ef 6,10-20 – zbroja
- Hbr 12,1-17 – czyńcie proste ślady
- Kol 3,1-17 – konieczność umartwienia
- Ga 5,16-26 – napięcie między Duchem a ciałem

Pytania do refleksji:

- Czy naprawdę, szczerze, dobrowolnie odrzucasz grzech?
- Jaką rolę w Twojej walce z pokusami i grzechem odgrywa słuchanie słowa Bożego?
- Czy w sytuacji grzechu jak najszybciej szukasz pojednania z Bogiem i Kościołem w sakramencie pokuty?
- Czy zachowujesz się roztropnie, unikając sytuacji, które mogą prowadzić do grzechu?
- Jakie miejsce odgrywa post w Twoim życiu?

Nie stracić z oczu Ziemi obiecanej

Niedziela 1 marca

Drugi tydzień Wielkiego Postu

Ewangelia Niedzieli:

Mt 17,1-9

Przemienienie Pańskie

Pierwsza niedziela wielkiego postu postawiła nam przed oczami tajemnicę grzechu i działania kusiciela. Druga niedziela wprowadza nas w blask Taboru. Szatan pokonany na pustyni odstąpił by wrócić gdy nastanie „godzina Jezusa”. Góra przemienienia otwiera paschalny etap Chrystusowego wędrowania. Obłok, głos z nieba, światło wszystko woła, że to jest Syn, to jest oczekiwany Mesjasz, on poprowadzi nowy lud do ziemi gdzie mieszka sprawiedliwość i miłosierdzie. Oto Sługa Jahwe rusza dopełnić swoje posłannictwa a jego oblicze jaśniejące zapowiedzią chwały zostanie przeorane cierpieniem. Przemienienie Chrystusa odsłania przed chrześcijaninem również ludzki wymiar światła Taboru. Grzech sprawił, że człowiek nie mógł już rozpoznać i kontemplować w sobie samym, jak w zwierciadle oblicza Bożego. Podobieństwo do Ojca zostało zaciemnione i zdeformowane, Zaczęliśmy tworzyć bożki na swoje

podobieństwo i ubóstwiać swoje iluzje, lęki, tęsknoty i pożądanja. Konieczne było aby odwieczne Słowo Ojca przyjęło ciało i ukazało blask człowieczeństwa zamierzony przez Stwórcę. Na drodze życia doświadczamy ciemności i opuszczenia, przychodzi nam jeszcze wędrować przez pustynie kuszenia, ale naszym domem, celem i ojczyzną jest blask wielkanocnego poranka.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- Kol 1,12-14 – uczestnictwo w światłości
- 1J 1,1-7 – Bóg jest światłością
- Rz 13,8-14 – zbroja światła
- 2P 1,2-11 – umocnij powołanie i wybór
- Ef 1,1-14 – umiłowany, wybrany, powołany
- Ap 21,1-8 – Twój dom i ziemia obiecana

Pytania do refleksji:

- W jakich momentach życia najwyraźniej doświadczasz, że jesteś dzieckiem Boga otoczonym blaskiem Jego miłości?
- której modlitwie, formie pobożności lub nabożeństwie możesz powiedzieć „dobrze mi tu być” i dlaczego?
- W jaki sposób starasz się zachować szacunek dla drugiego człowieka nawet jeśli wydaje się, że zatracił swoją godność?
- W jakich Twoich czynach i sposobach zachowania inni ludzie mogą dostrzec blask mieszkającego w Tobie Boga?
- Jak rozumiesz i realizujesz swoje powołanie do świętości i dążenie do nieba?

Jakie pragnienie i jakie źródło

Niedziela 8 marca

Trzeci tydzień Wielkiego Postu

Ewangelia Niedzieli:

J 4, 5-42

Spotkanie przy studni, Samarytanka

Trud odkręcenia kurka w kranie to nie to samo co wędrowanie do oazy czy studni. „Zaparzanie herbaty” otwiera mniejsze pole znaczeń niż „gaszenie pragnienia”. Dla Izraelity woda była życiem, ona dawała bezpieczeństwo, owocowanie i przynosiła oczyszczenie. Jednak nie każde pragnienie można ugasić wodą. Te dwa które spotkały się przy studni Jakuba potrzebowały czegoś znacznie większego. Chrystus pragnął wiary tej kobiety, aby otworzyć w niej źródło bijące ku życiu wiecznemu. Ona utrudzona codziennym zmaganiem, zagubiona w powierzchownych relacjach była jak spękana pustynia bez cienia i ochłody. Każdy z nas nosi w sobie Samarytankę. Jej odrzucenie, nieumiejętność kochania, pragnienie prawdziwego życia. Również dla każdego z nas zawsze otwarta jest droga do takich spotkań z Chrystusem jakie stało się Jej udziałem. Trzeba tylko stanąć z wiarą i w pełni otwartości przed Panem, który mówi: Ja jestem tym na którego czekasz.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- Ez 36,24-32 – oczyszczenie i serce z ciał
- Iz 41,17-20 – pustynia przywrócona życiu
- Iz 35,1-10 – Bóg daje wybawienie
- J 9,1-7 – obmycie niosące uzdrowienie
- Ap 7,9-17 – u źródeł wód życia
- Ap 22,1-15 – rzeka wody życia

Pytania do refleksji:

- Jakie wydarzenia Twojego życia uważasz za najbardziej bolesne i niszczące? Czy potrafisz szczerze i otwarcie rozmawiać o nich z Bogiem?
- W jakich momentach lub przestrzeniach Twojego życia czujesz się jak wyschła jałowa ziemia?
- Czego najbardziej pragniesz? Czy wypełnienie tych tęsknot przyniosłoby Ci głęboki pokój i radość? Czy zbliżyłoby Cię do Boga?
- Czy potrafisz się dzielić z innymi Twoim doświadczeniem spotkania z Jezusem? W jaki sposób najczęściej to czynisz?
- Czy w codziennym życiu i problemach przywołujesz pomocy Ducha Świętego?
- W którym z wybranych poniżej wersetów sekwencji do Ducha Świętego najbardziej się odnajdujesz:
 - Najmilszy z Gości,
 - Słodka serc radości,
 - Słodkie orzeźwienie.
 - W pracy Tyś ochłoda,
 - W skwarze żywą wodą,
 - W płaczu utulenie.
 - Obmyj, co nie święte,
 - Oschłym wlej zachętę,
 - Ulecz serca ranę!
 - Nagnij, co jest harde,
 - Rozgrzej serca twarde,
 - Prowadź zabłąkane.

Zobaczyć oblicze Jezusa na swojej drodze

Niedziela 15 marca

Czwarty tydzień Wielkiego Postu

Ewangelia Niedzieli:

J 9, 1-41

Uzdrowienie niewidomego

Największą ślepotą człowieka jest niedostrzeganie Boga. Jezus przeprowadza niewidomego od urodzenia z ciemności do światła. Otwierają się jego oczy i rodzi się wiara. Jeśli oko człowieka jest złe, jeśli jego sumienie jest ciemnością, jakże wielka to ciemność. My chrześcijanie jesteśmy dziećmi światłości posłanymi by być światłem świata. Kontrast między światłem a ciemnością był jednym z najczęstszych sposobów ukazywania przepaści dzielącej życie chrześcijanina od uczynków ludzi pozbawionych wiary. Podobnie jak niewidomy z ewangelii urodziliśmy się dotknięci ślepotą będącą wynikiem grzechu pierworodnego. W błocie nałożonym na oczy kaleki i w sadzawce, do której posyła go Jezus, Kościół widzi obraz chrztu. Bóg który z mułu ziemi utworzył człowieka we chrzcie stwarza go na nowo i obdarza łaską wiary by mógł widzieć Chrystusa. Dzięki wierze w duszach ochrzczonych świeci czysty blask nieba. Nasze życie dzień za dniem, krok po kroku ma się stawać w pełni tym czego już dokonał w nas chrzest.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- J 3,16-21 – światło przyszło na świat
- 1P 2,7-11 – wezwani z ciemności do światła
- J 8,12 – Jezus światłością świata
- 2 Kor 4,3-6 – jaśniejące oblicze Chrystusa
- Kol 1,12-14 – dziękczynienie za światło
- Ap 21,9nn – światło Baranka

Pytania do refleksji:

- Co bierzesz pod uwagę przy podejmowaniu decyzji życiowych? Czy w modlitwie prosisz Boga o pomoc w rozeznaniu drogi?
- Źródłem światła dla człowieka jest dobrze ukształtowane sumienie. Ile trudu wkładasz dobry rachunek sumienia przed spowiedzią? Z jakich pomocy tu korzystasz?
- Czy widząc rozbieżność pomiędzy własnymi przekonaniem a nauką moralną Kościoła starasz się lepiej ją poznać i zrozumieć?
- Czy możesz powiedzieć, że Pismo święte i Katechizm Kościoła Katolickiego są źródłami światła w Twoim życiu? W czym to się przejawia?
- Czy służąc radą innym ludziom starasz się pomóc im znaleźć wolę Boga czy raczej przekonać ich do swoich poglądów?

On nas zawołał. Nasze groby pozostaną puste na wieki

Niedziela 22 marca

Piąty tydzień Wielkiego Postu

Ewangelia Niedzieli:

J 11, 1-45

Wskrzeszenie Łazarza.

Chrystus oplakując Łazarza oplakuje każdy ludzki grób. Ta sama miłość, która przywiodła Go do pogrążonego w żałobie domu przyjaciół powiedzie Go drogą krzyża w otchłań śmierci. Ona jednak nie może nad Nim panować. On jest Życiem i wychodząc z ludzkiego grobu stanie się naszym zmartwychwstaniem. Co otrzymał Łazarz? Trochę czasu na ziemi i dodatkową śmierć. Dopiero druga śmierć Łazarza mogła być prawdziwie „skuteczna”, mogła być paschą człowieka, który świadomie wydaje się w ramiona Tego, który jest zmartwychwstaniem i życiem. To może być naszym udziałem już za życia. Z Chrystusem możemy „umrzeć dla życia starego człowieka, by móc ożyć życiem człowieka nowego, który już nigdy nie umiera”. Bóg dokonuje w nas tego mocą Ducha w momencie chrztu. Wszystko, każde słowo, czyn, poruszenie serca wyrastające z tej tajemnicy nie może umrzeć, reszta już cuchnie.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- J 5,21-29 – Kto słucha Słowa ma życie
- Rz 6,1-14 – chrzest ; śmierć i zmartwychwstanie z Chrystusem
- 1P 1,3-25 – ponownie powołani do życia
- 1J 5,10-13 – kto ma życie wieczne
- 2Kor 5,14-17 – to co dawne minęło
- 2Tm 2,8-13 – trwać w wierności

Pytania do refleksji:

- Jak przeżywasz pogrzeby bliskich osób? Czy oprócz celebracji bólu i smutku starasz się odnaleźć nadzieję życia wiecznego?
- Modlitwa i współczucie bliskich poprowadziły Jezusa do grobu Łazarza. Czy modlisz się za „Twoich” zmarłych?
- Msza święta jest celebracją śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Kiedy kapłan sprawuje ją w intencji zmarłego prosi o udział polecanej Bogu osoby w tej tajemnicy. Czy okazujesz tym co odeszli swoją miłość przez zamawianie intencji mszalnych?
- Grzech, poddawanie się rozpacz, zapomnianie o Bogu i „życie” duchem tego świata to kopanie sobie grobu bez wyjścia. Modlitwa, szukanie woli Bożej, pielęgnowanie nadziei i praktykowanie miłosierdzia to pielęgnowanie daru życia wiecznego otrzymanego na chrzcie. Co częściej rzucasz w głębię swego serca, ziarna życia czy ziarna śmierci?

- Czy prosisz Boga o „dobrą śmierć”? O dobrą odpowiedź na sądzie ostatecznym? O to by moment odejścia z tego świata był świadomym powierzeniem siebie w miłosierne ramiona Ojca byś mógł z Chrystusem powiedzieć: W Twoje ręce powierzam ducha mego?

Krzyż staje się bramą Niedziela Palmowa 29 marca

Ewangelia Niedzieli

Mk 14,1-15,47

Męka Pana naszego Jezusa Chrystusa

„Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. Hosanna na wysokościach!” ten okrzyk tłumów towarzyszący uroczystemu wjazdowi Chrystusa do Jerozolimy powtarzamy w każdej Mszy świętej tuż przed modlitwą eucharystyczną. Wyznajemy w ten sposób wiarę, że Ten, którego Ciało i Krew złożymy za chwilę na ołtarzu jest naszym Zbawicielem i Panem. On oczekiwany Mesjasz z królewskiego rodu jest Cierpiącym Sługą Boga, Barankiem ofiarowanym za nasze grzechy, który kluczem krzyża otworzył dla nas bramy Niebieskiego Jeruzalem. Liturgia tej niedzieli wkłada w nasze dłonie palmy i zaprasza do pójścia za Chrystusem. Dzisiejsza procesja jest najstarszą celebrowaną w Kościele i nazywana jest matką wszystkich innych procesji. Zapowiada ona radość wybranych w Niebieskim Jeruzalem, tych którzy opłukali swe szaty we krwi Baranka i towarzyszą Mu z palmami w rękę.

Słowo Boże, po które warto sięgnąć w tym tygodniu:

- Mt 16,24-27 – niosąc krzyż iść za Chrystusem
- Łk 14,25-34 – droga ucznia
- J 12,20-33 – ziarno pszeniczne
- 1Kor 1,17-30 – mądrość Krzyża
- Flp 2,1-11 – naśladować Chrystusa
- Kol 1,15-22 – pojednanie przez Krzyż

Pytania do refleksji:

- Posłuszeństwo woli Ojca jest wpisane w tajemnicę krzyża. Czy potrafisz być posłusznym czy raczej za wszelką cenę forsujesz swoją wolę i walczysz o swoją rację?
- Jak reagujesz na codzienne trudności i przeciwności? To raczej bunt czy cierpliwość?
- Czy zdarza Ci się błogosławić Boga gdy coś nie idzie po Twojej myśli?
- Czy w doświadczeniu cierpienia, choroby, starości starasz się chronić w cieniu Chrystusowego krzyża? W jaki sposób to robisz? Jak łączysz swoje cierpienie z cierpieniem Chrystusa?
- Pomoc w dźwiganie Chrystusowego krzyża otworzyła Szymonowi z Cyreny Niebo. Czy na cierpienie innych reagujesz współczuciem i próbą pomocy czy obojętnością? W jaki sposób pomagasz innym nieść ich krzyż?

Resztę drogi poprowadzą nas święte obrzędy Triduum Paschalnego

Wielki Czwartek Msza Wieczerzy

Przez czterdzieści dni postu Kościół pielęgnował w nas głód Chrystusowej paschy, byśmy mogli zająć miejsce przygotowane dla nas na tej wieczerzy. Dzisiejsza celebrowana korzeniami sięga nocy wyzwolenia Izraela z niewoli Egipskiej. Swoje wypełnienie znalazła w krzyżu, śmierci i zmartwychwstaniu naszego Pana. Dociera do nas dzisiaj jako ustanowiona przez Chrystusa sakramentalna pamiątka misterium zbawienia. Dzisiaj Jezus, który w ostatni wieczór swego życia obmył uczniom nogi pochyła się nad każdym z nas. Dzisiaj łamie dla nas chleb, aby ci, którzy narodzili się z paschalnego źródła paschą byli karmieni.

Wielki Piątek Męki Pańskiej

Jest takie miejsce w centrum świata, które żydzi zwą Golgota, tam postawiono drzewo życia, krzyż naszego Pana. Tam właśnie gromadzi się dzisiaj Kościół. Prowadzony słowem Bożym kroczy śladami Chrystusa w głąb tajemnicy grzechu i miłości. Modli się za wszystkich ludzi, bo całą ludzkość niosą rozciągnięte ramiona Zbawiciela. Podnieśmy dzisiaj wysoko święte drzewo opromienione zwycięstwem, ucałujmy cenę naszej wieczności, przyjmijmy w eucharystii jego słodki owoc. Dzisiaj pług krzyża przeorał wyjałowioną grzechem ziemię, skropiła ją krew co przywraca życie.

Wielka Sobota

W Wielką Sobotę Kościół milczy trwając w ciszy przy grobie Chrystusa. To ważny dzień, jakby cały świat przestał oddychać i czekał. Ziarno pszeniczne złożone w ziemi obumarło, aby wydać plon zmartwychwstania. Wszyscy jesteśmy zaproszeni by zanurzyć się w tym milczeniu. Dzisiaj Maryja, trwająca w zawierzeniu, może nas nauczyć, jak zachować wiarę, gdy gaśnie nadzieja, jak doczekać blasku zmartwychwstania, gdy „śmierć Boga” wydaje się jedynym uczciwym opisem naszego chrześcijaństwa. Zapomnieć o tej Sobocie to zgubić istotną część wyznania wiary. Chrystus zstąpił do otchłani, poszedł tak daleko w naszą nędzę i grzech, że dalej nie ma już drogi. Każdemu z nas przyjdzie tam zejść, trwajmy chwilę przy Jego grobie by odnalazł nas w naszym

Jego przyjście jest pewne jak świt poranka **Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego**

„Zmartwychwstałem i zawsze jestem z Tobą, położyłeś na mnie swą rękę” mówi antyfona otwierająca liturgię tej niedzieli. Dzisiejsze lektury biblijne ukazują nam takich właśnie ludzi. Tych do których dotarło światło wielkanocnego poranka. Pascha Chrystusa staje się paschą Kościoła. Wczoraj z Nim przybici do krzyża i pogrzebani, dzisiaj powstają i świadczą o Jego zwycięstwie. Każdy z nas jest wezwany, aby w tę największą z uroczystości, w pierwszy dzień nowego świata całym swym życiem zawołać „wiemy, że zmartwychwstał”! gdy ona zawoła „widziałam”! Każdego roku święta paschalne przypominają nam kim jesteśmy i dają moc byśmy byli rzeczywistością. Nam, którzy każdego dnia ocieramy się o śmierć, doświadczamy mroku, lęku i samotności obwieszczają radosną nowinę o Zmartwychwstaniu. Chrystus skruszył więzy śmierci! Odwieczna morderczyni człowieka została pokonana!

Życzymy Wam wszystkim dobrych świąt Wielkanocnych!

Księża Marianie